

Bijbels perspectief

Woord van de week

Handelingen 2:12 en 13.

En zij waren allen buiten zichzelf en geheel met de zaak verlegen, en zij zeiden de een tot de ander: Wat wil dit toch zeggen?

Maar anderen zeiden spottend: Zij hebben te veel zoete wijn gehad.

Twee volkomen aan elkaar tegengestelde reacties op het gebeuren van de allereerste Pinksterdag. Reacties van in eerste instantie buitenstaanders, dat wil zeggen mensen die *niet* in de bovenzaal aanwezig waren toen de belofte van de heilige Geest werd ingelost. Lucas geeft aan dat er naast een groep spotters ook een groep duidelijk geïnteresseerden aanwezig was. De spotters reageerden met een beschimping: die lui zijn dronken. De geïnteresseerden met een opmerkelijke vraag: wat wil dit toch zeggen. Laten we eerlijk zijn het is ook niet niets wat daar gebeurd is in die bovenzaal na tien dagen eendrachtig en volhardend bidden en wachten.

Nu naar vandaag: het is ook niet niets de inhoud van de door Jezus gegeven belofte van de heilige Geest, die niet alleen bedoeld blijkt te zijn voor de wachtenden in de bovenzaal toen, maar uiteindelijk voor ieder wedergeboren christen. Let enkel op de woorden van Petrus in diens toespraak volgend op dit gebeuren: Want voor u is de belofte (Hand. 2:39). Maar tot op vandaag zijn er die twee volkomen aan elkaar tegengestelde reacties. Misschien kan gesteld worden dat de beschimpende respons van toen nu iets genuanceerder is, bijvoorbeeld gereduceerd tot de opmerking 'dat is niet voor nu, dat was alleen voor toen'. Toch klinkt daar nog altijd een afwijzen doorheen die ten diepste ook een vorm van spotten is tegen Gods Woord.

De vraag die de andere reactie kenmerkte, is niet alleen een reële, maar ook een hele goede vraag: wat wil dit toch zeggen? Zelfs voor degene die moeite heeft met alles wat de heilige Geest inhoudt, is het zinvol om zich - vóór alle kritiek en eigen ideeën te spuien - die vraag eens te stellen en daar eens eerlijk mee aan de slag te gaan. Die vraag is niet op voorhand afwijzend. Ze gooit de deur voor de volheid van Gods Geest en alles wat daarbij komt en mee gepaard gaat niet direct dicht. De volgelingen van Jezus hebben tien dagen lang de tijd gehad niet alleen voor de belofte te bidden, maar zich er ook op te bezinnen. De vraag van de geïnteresseerden zet daartoe de deur open: bezinning, nadenken over en bidden voor, een voor Gods aangezicht afwegen en aan zijn Woord toetsen. 'Wat wil dit toch zeggen' bergt zijvragen in zich als: 'wat houdt een dergelijke belofte in', 'wat kan het concreet voor mijn leven betekenen', 'waar staat dit voor' en niet in de laatste plaats: 'wil ik dit', 'verlang ik dit ook'.

Denk hierbij even aan iemand die niet gelooft en die een oprecht gelovige tegenkomt bij wie dat gelovig zijn niet alleen tot uitdrukking komt in het te pas en te onpas spreken over zijn geloof, maar bij wie dat geloven het leven zó zichtbaar heeft gestempeld, dat de niet gelovige zegt: dat wil ik ook!

Maar, wordt (helaas!) als het gaat om de belofte van Gods Geest in iemands leven dat in de praktijk nu niet juist al te vaak zichtbaar in en door een spreken en gedragen als een soort dronkenman - een spreken en gedrag volslagen strijdig aan wat Gods Woord zegt en bedoelt? De moeite van verder door- en overdenken waard, vindt u niet?

Gebed

Op de uiteindelijk van U afkomstige woorden Vader: 'want voor u is de belofte', zijn ten diepste - nog steeds - maar twee reacties mogelijk.

Of je wijst de belofte af - met welke argumentatie dan ook, of het raakt zodanig, dat je je er voor openstelt, al was het alleen al om U Drie-enig God de ruimte te geven om ons te onderrichten en ontvankelijk te maken voor het, zeker voor deze eindtijd absoluut noodzakelijke: de gave, de volheid van, de vervulling met, de doop in de Heilige Geest. Wilt U Geest van God ons van die absolute noodzaak overtuigen in en door het Woord om Jezus wil en uit genade. Amen.